DOMSTOLENS DOM
AF 20. FEBRUAR 1975 [1]

Firma Adolf Reich mod Hauptzollamt Landau (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Rheinland-Pfalz)

Sag 64/74

Sammendrag

Landbrug — fælles markedsordning — korn — majs — import fra en medlemsstat — forudfastsat importafgift — frist — overskridelse — force majeure
(Rådets forordning nr. 31, artikel 2, stk. 1 og 2; Kommissionens forordning nr. 87/62, artikel 8, stk. 3)

Selv om begrebet force majeure i et tilfælde som det her foreliggende betyder, at manglende overholdelse af den i licensen fastsatte frist ikke medfører tab af retten til den forudfastsatte importafgift, er dette dog betinget af, at importens forsinkelse skyldes ekstraordinære omstændigheder og ikke forsømmelser, som ikke begås af en kyndig og påpasselig importør, enten i forbindelse med købs- eller transportkontraktatens indgåelse eller i forbindelse med ansvarsoverdragelsen til fragtføreren.

I sag 64/74

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Finanzgericht Rhein-Pfalz for i den dér verserende retssag mellem

FIRMA ADOLF REICH, Stuttgart,

og

HAUPTZOLLAMT LANDAU,

intervenient: Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, Frankfurt am Main,

1 — Processprog: Tysk.

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 54/62 af 30. juni 1962 (JO 1962, nr. 54, s. 1581) og Kommissionens forordning nr. 87/62 af 25. juli 1962 (JO 1962, nr. 66, s. 1895) om forudfastsættelse af importafgift ved import af majs fra en medlemsstat,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, R. Monaco (refererende), P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen og A. O'Keeffe,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er afgivet i medfør af artikel 20 i statutten for EØF's Domstol, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

1. Den 3. oktober 1963 importerede firmaet Adolf Reich fra Frankrig to partier fodermajs til Forbundsrepublikken og opfyldte de nødvendige toldformaliteter, for at majsen kunne komme i fri omsætning. Ved denne lejlighed forelagde firmaet to importlicenser, dateret den 5. og 13. september 1963, hvori »Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel« (EVSE) havde forudfastsat den afgiftssats, der skulle anvendes ved import af majs i september måned. Herudover var det i disse licenser præciseret, at der, såfremt eksporten fandt sted i månederne oktober til december 1963, ville blive anvendt den afgiftssats, der gjaldt på importdagen. Ved toldbehandlingen den 3. oktober 1963 fastsatte toldkontoret en foreløbig afgiftssats. Da kontoret senere fik meddelelse om den endelige sats, fremsendte det den 6. december 1963 en berigtigelse til firma Adolf Reich, hvori det endelige beløb var anført. Firmaet klagede til hovedkontoret i Landau over denne berigtigelse. Da denne klage ikke blev imødekommet, anlagde det sag ved Finanzgericht Rheinland-Pfalz.
Hovedsageligt på grundlag af Rådets forordning nr. 54/62 og Kommissionens

forordning nr. 87/62 gjorde firma Reich bl.a. gældende, at de varer, der indgik i den omstridte import, den 25. september 1963 var blevet leveret i Mulhouse i Alsace for at blive videreført med jernbane til Wört i forbundsrepublikken Tyskland, men at de som følge af en forsinkelse, der skyldtes jernbanerne, først ankom til deres bestemmelsessted den 3. oktober 1963. Da denne forsinkelse altså ikke kunne tilregnes importøren, måtte den afgiftssats, der skulle anvendes, være den, der var blevet forudfastsat i de to importlicenser.

Finanzgericht Rheinland-Pfalz var af den mening, at der her opstod et spørgsmål om fortolkning af fællesskabsretten, og besluttede ved kendelse af 29. august 1974 at udsætte sagens behandling og i medfør af EØF-traktatens artikel 177 at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal artikel 7, litra a i Rådets forordning nr. 54 af 30. juni 1962 (JO CE 1962, s. 1581), jf. artikel 9 i Kommissionens forordning af 25. juli 1962 (JO CE 1962, s. 1895), fortolkes således, at den afgift, der forudfastsættes efter artikel 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31 af 2. april 1963 (JO CE 1963, s. 1225) ved import af majs fra en medlemsstat, skal anvendes, også selv om importen som følge af en grund, der efter artikel 8, stk. 3 i forordning nr. 87 kan berettige en undtagelse, ikke har fundet sted i den måned, der er angivet i licensbegæringen?«

2. En udskrift af forelæggelseskendelsen er indgået til Domstolen den 6. september 1974.

Firma Adolf Reich, repræsenteret af advokat Jürgen Gündisch, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver Peter Gilsdorf som befuldmægtiget, har afgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF's Domstol.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten, har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg fremsat i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

A — Indlæg fra firma Adolf Reich

Sagsøgeren i hovedsagen har anført, at den nationale ret ikke uden Domstolens bekræftelse mente at kunne lægge bestemmelserne i de her omhandlede forordninger nr. 87/62 og nr. 54/62 til grund for sin afgørelse, fordi disse bestemmelser vedrører samhandelen med tredjelande. En sådan tøven er imidlertid ikke berettiget. Efter at Rådets forordning nr. 31/63 af 2. april 1963 (JO 1963, nr. 59) er trådt i kraft, er den ordning med importafgiftens forudfastsættelse, der blev anvendt i samhandelen med tredjelande, blevet udstrakt til også at gælde for den interne fællesskabshandel.

Herved har fællesskabslovgiver ikke begrænset sig til at henvise til visse generelle principper i denne ordning, men har — som det fremgår af forordningens motiver og særligt af dens fjerde betragtning — stiltiende villet overtage alle ordningens detaljerede bestemmelser.

Visse af disse bestemmelser vedrører tilfælde af force majeure. Hvis man, hvad der i øvrigt ikke er støtte for i de gældende tekster, går ud fra den modsatte antagelse, vil importører, der indfører varer fra medlemslandene være stillet dårligere end importører, der indfører varer fra tredjelande, og traktatens grundlæggende princip om fællesskabspræferencen ville således blive krænket.

Faktisk ligger der et almindeligt anerkendt fundamentalt retsprincip til grund for artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 87/67, nemlig at manglende overholdelse af en frist ikke kan gøres gældende mod den, der har overskredet den af grunde, som ikke kan tilregnes ham.

Efter at have henvist til Domstolens praksis i sagerne nr. 4/68 og nr. 11/70 har sagsøgeren i hovedsagen afsluttet sit indlæg med at foreslå følgende svar på det stillede spørgsmål:

»Den afgift, der forudfastsættes efter artikel 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31 af 2. april 1963 (JO 1963, s. 1225), finder også anvendelse på en import, der ikke har kunnet gennemføres i den til dette formål fastsatte måned af grunde, der ligger uden for importørens kontrol, og som derfor kan berettige en undtagelse«.

B — Indlæg fra EØF-Kommissionen

1. Kommissionen har anført, at der, da de omstridte importforretninger fandt sted, ikke var fælles priser inden for Fællesskabet, hvorfor Rådet ved artikel 1 i forordning nr. 19 af 30. april 1962 (JO 1962, nr. 30) bestemte, at der også skulle opkræves importafgift i medlemsstaternes indbyrdes samhandel. Denne importafgift skulle i henhold til artikel 17, stk. 1 være den, der gjaldt på importdagen, og som blev fastsat som forskellen mellem tærskelprisen og den pris, der i importstaten blev betalt frit grænsen.

På samme tid havde fællesskabslovgiver af praktiske grunde gjort det muligt at forudfastsætte den importafgift, der skulle anvendes i samhandelen med *tredjelande*. I henhold til artikel 17, stk. 2 i nævnte forordning skal:

»... den importafgift, der gælder den dag, hvor licensbegæringen indleveres, tilpasset efter den tærskelpris, der vil gælde i importøjeblikket, anvendes ..., såfremt importen finder sted i den pågældende licens' gyldighedsperiode. Sker dette, suppleres afgiften med en præmie, der fastsættes samtidig«.

Som det fremgår af denne bestemmelses første punktum, forudsættes det, at »den måned, der er fastsat« for importen, er angivet i licensen. Dette krav har endvidere fundet klart udtryk i Kommissionens forordning nr. 87/62 af 25. juli 1962 (JO 1962, nr. 66), hvor det i artikel 5, stk. 3 præciseres:

»Såfremt importafgiftsbeløbet er forudfastsat, må importlicensen desuden indeholde oplysninger vedrørende

a) den måned, der er fastsat for importen;

.....«

Da importørerne ikke altid overholdt de angivne frister, måtte fællesskabslovgiver regulere de tilfælde, hvor importen fandt sted, efter at en sådan frist var udløbet. I stedet for at tilpasse afgiften i forhold til »den måned, der er fastsat« bestemte man ved artikel 7 i Rådets forordning nr. 54/62 af 30. juni 1962 (JO 1962, nr. 54) følgende:

»Såfremt importen ikke finder sted i den måned, der er angivet i begæringen [skal] ...

a) den afgift, der var gældende på den dag, licensbegæringen blev indleveret, tilpasses i forhold til den tærskelpris, der gælder på importdagen, og

b) præmiesatsen være den højeste af dem, der i henhold til præmiesatsskalaen var gældende for det omhandlede produkt på datoen for licensbegæringens indlevering«.

2. For at få klarhed over de reelle varebevægelser, dels i medlemsstaternes indbyrdes samhandel, dels i samhandelen med tredjelande, bestemte Kommissionen herudover i artikel 7 i forordning nr. 87/62, at import- og eksportlicenser ikke kunne udstedes, medmindre der blev stillet sikkerhed, som helt eller delvist ville forfalde, såfremt forpligtelsen til at importere eller eksportere ikke blev opfyldt. I artikel 8, stk. 1 i denne forordning præciseres det:

»Ved afgørelsen af, om en stillet sikkerhed er helt eller delvist forfalden, skal der tages hensyn til omstændigheder, som kan berettige en undtagelse«.

Og i stk. 2 blev der, dog ikke udtømmende, opregnet en række omstændigheder, som senere er blevet samlet under

udtrykket »force majeure«, og som kunne berettige en sådan undtagelse.

Endelig henvises der i artikel 9 i forordning nr. 87/62 til det tilfælde, hvor importafgiften forud er fastsat, og det tilføjes:

»Artikel 7 i Rådets forordning nr. 54 finder ikke anvendelse, såfremt importen af grunde, der gør en undtagelse berettiget, ikke er gennemført i den måned, der er angivet i licensbegæringen . . .«

3. Den mulighed, der efter de førnævnte forordninger bestod for at forudfastsætte importafgiften, blev senere udstrakt til også at gælde for medlemsstaternes indbyrdes handel, idet Rådet den 23. oktober 1962 udstedte forordning nr. 130/62 (JO 1962, nr. 106), der fra 1. juli 1962 på dette område blev erstattet af Rådets forordning nr. 31/63 af 2. april 1963 (JO 1963, nr. 59), som i artikel 2, stk. 1 og 2 bestemmer følgende:

»1. Uanset artikel 17, stk. 1 i Rådets forordning nr. 19 kan afgiften ved import af varer fra medlemsstaterne . . . forudfastsættes, såfremt den pågældende i forbindelse med sin licensbegæring fremsætter anmodning herom for en vareimport, der skal gennemføres inden for den pågældende licens' gyldighedsperiode.

2. Sker dette, anvendes det afgiftsbeløb, der er gældende på den dag, hvor licensbegæringen indleveres, efter omstændighederne tilpasset i forhold til a) den tærskelpris, . . . der var gældende i den importerende medlemsstat i importmåneden . . .«

Efter således at have givet en oversigt over den fællesskabslovgivning, der kan vedrøre retssagen, har Kommissionen fundet det hensigtsmæssigt at gennemgå sin forordning nr. 111/63 af 10. oktober 1963, som den mener kan udgøre et nyttigt vurderingsgrundlag i denne sag, selv om den først er trådt i kraft efter, at de omstridte importforretninger fandt sted. I artikel 3 i denne forordning, der ændrer bestemmelserne om sikkerhedsstillelse i forordning nr. 87/62, bestemmes det, at der, såfremt importen eller eksporten på grund af tilfælde af force majeure ikke kan finde sted i licensens gyldighedsperiode, er to mulige løsninger: enten annulleres pligten til at importere eller eksportere, og sikkerheden forfalder ikke, eller licensens gyldighedsperiode forlænges. Vælges den sidste løsning, fastsættes afgiften ved import af varer fra en medlemsstat efter den almindelige regel, dvs. den forfastsatte afgiften ved import af varer fra en medlemsstat efter den almindelige regel, dvs. den forudfastsatte afgift tilpasses i forhold til den tærskelpris, der gælder »i importmåneden«.

I øvrigt er det i artikel 4 i denne forordning en stiltiende forudsætning, at artikel 7, litra a) i forordning nr. 54 stadig gælder i det ovenfor nævnte tilfælde, eller mere nøjagtigt at et tilfælde af force majeure ikke er til hinder for, at den forudfastsatte afgift beregnes i forhold til den tærskelpris, der gælder i den måned, hvor importen reelt gennemføres.

4. Ud fra disse overvejelser har Kommissionen taget stilling til det fremsatte spørgsmål og har særligt bemærket, at denne sag ikke kan afgøres på grundlag af bestemmelser, der vedrører samhandelen med tredjelande. Disse bestemmelser vedrører andre situationer end den omtvistede. Artikel 9 i forordning nr. 87/62 sammenholdt med artikel 7 i forordning nr. 54/62 vedrører det tilfælde, hvor importøren på grund af force majeure ikke *inden for den afgørende licensperiode* har kunnet overholde den angivne frist. I denne sag blev den omstridte import gennemført på et tidspunkt, hvor importørens ret til den på forhånd fastsatte importafgift lige netop var faldet bort. Ganske vist gjaldt importlicensen indtil december 1963. Men i forbindelse med enhver importlicens gør to forhold sig gældende, som ikke må sammenblandes: på den ene side retten og pligten til at importere i løbet af en bestemt periode og på den anden side retten til i en bestemt periode at drage fordel af en forudfastsat importafgift. Disse to sæt rettigheder eller egenskaber ved licensen

tillæges normalt samme varighed bortset fra tilfælde som de i denne sag omhandlede, hvor retten til at drage fordel af den forudfastsatte importafgift var begrænset til 30. september 1963. De bestemmelser, der gælder for forudfastsættelsen af importafgift i medlemsstaternes indbyrdes handel, indeholder ikke nogen pligt for importøren til at angive »den måned, der er fastsat for importen«, da ordningen efter disse bestemmelser er ganske anderledes, således at det ikke er muligt analogt at anvende artikel 9 i forordning nr. 87/62.

Den nationale rets spørgsmål synes derfor ikke nøjagtigt formuleret. Det problem, der skal løses, er snarere, om de fællesskabsretlige bestemmelser om forudfastsættelse af importafgift i medlemsstaternes samhandel, særligt forordning nr. 31/63, tillader anvendelse af den forudfastsatte importafgift eventuelt tilpasset den tærskelpris, der er gældende på importdagen, når importøren som følge af force majeure ikke har kunnet overholde denne frist.

Ud fra de gældende regler må svaret være benægtende. Så længe fællesskabsretten ikke gav mulighed for, at licensens varighed kunne forlænges som følge af tilfælde af force majeure, stod der kun én mulighed åben for importøren: at frafalde importen mod frigivelse af den stillede sikkerhed. Den pågældende ville naturligvis kunne gennemføre importen i henhold til en ny licens og på nye i forbindelse hermed fastsatte vilkår.

Kommissionen har imidlertid erkendt, at denne løsning ud fra en billighedsbetragtning er lidet tildfredsstillende på grund af de ulemper, den medfører for importøren.

For at afbøde disse ulemper blev det i forordning nr. 11/63 bestemt, at importlicensen kunne forlænges. Selv om denne forordning først trådte i kraft 1. november 1963, dvs. efter at de omstridte importforretninger havde fundet sted, er det et spørgsmål, om den ikke rent undtagelsesvist burde tillægges tilbagevirkende gyldighed for denne imports vedkommende, således at en lige behandling af importørerne sikres.

Kommissionen har opfordret Domstolen til at undersøge denne tanke, der støttes ikke blot på billighedsbetragtninger men også på retsprincipper som »forholdet mellem mål og midler« og »lighed for byrderne«.

Kommissionen har sluttet sit indlæg med at foreslå følgende svar på spørgsmålet:

»Artikel 9 i Kommissionens forordning nr. 87, jf. artikel 7 litra a) i Rådets forordning nr. 54 kan ikke finde anvendelse, såfremt afgiften for import af majs fra en anden medlemsstat er blevet forudfastsat, og importen af en af de i artikel 8, stk. 3 i forordning nr. 87 anførte grunde først gennemføres efter, at fristen for forudfastsættelsens gyldighed er udløbet. En sådan grund bør ikke desto mindre ud fra billighedsbetragtninger have til følge, at den omhandlede frist forlænges på begæring af den pågældende, således at den forudfastsatte afgiftssats, tilpasset i forhold til den tærskelpris, der var gældende i hvert fald på det tidspunkt, hvor varerne faktisk blev importeret, anvendes«.

III — Mundtlige forhandlinger

Firma Adolf Reich og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har fremsat mundtlige indlæg i retsmødet den 15. januar 1975;

de i dette retsmøde fremsatte anbringender har ikke afdækket nye omstændigheder i forhold til de under skriftvekslingen fremkomne.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 4. februar 1975.

Præmisser

1 Ved kendelse af 29. august 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 6. september 1974, har Finanzgericht Rheinland-Pfalz i medfør af EØF-traktatens art. 177 forelagt et spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 54/62 af 30. juni 1962 (JO 1962, nr. 54) og Kommissionens forordning nr. 87/62 af 25. juli 1962 (JO 1962, nr. 66);

Domstolen anmodes om at afgøre, om den afgift, der efter art. 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31/63 af 2. april 1963 (JO 1963, nr. 59) forudfastsættes ved import af majs fra en medlemsstat, skal anvendes, også selv om importen af en af de grunde, der efter art. 8, stk. 3 i forordning nr. 87/62 kan berettige en undtagelse, ikke har fundet sted i den måned, der er angivet i licencsbegæringen;

dette spørgsmål er opstået i forbindelse med en retssag vedrørende de nationale tyske toldmyndigheders afvisning af at anvende den forudfastsatte afgift på et parti majs, der den 3. oktober 1963 blev importeret fra Frankrig, idet den i licensen fastsatte frist var udløbet den 30. september 1963;

sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at dette afslag er uberettiget, idet den indtrufne forsinkelse af importen skyldes jernbanen og ikke importøren.

2 I henhold til den almindelige regel i art. 17, stk. 1 i Rådets forordning nr. 19/62 af 4. april 1962 (JO 1962, s. 933) er det »importdagens« importafgiftsbeløb, der skal anvendes både i medlemsstaternes indbyrdes samhandel og i samhandelen med trejdelande;

hvad angår import af korn fra tredjelande indeholder samme artikels stk. 2 dog mulighed for, at importøren kan anmode om, at importafgiften forudfastsættes, således at »den importafgift, der gælder den dag, hvor licensbegæringen indleveres, tilpasset efter den tærskelpris, der vil gælde i importøjeblikket, anvendes . . ., såfremt importen finder sted i den pågældende licens' gyldighedsperiode«;

ved Rådets forordning nr. 130/62 af 23. oktober 1962 (JO 1962, s. 2555) og fra 1. juli 1963 ved Rådets forordning nr. 31/63 blev denne mulighed udstrakt til på samme betingelser at gælde for import af korn fra medlemsstaterne;

den i disse regler hjemlede forudfastsættelse indrømmes kun, såfremt importen gennemføres inden for den frist, der er fastsat i licensen, idet den manglende overholdelse af fristen normalt vil medføre, at importafgiften beregnes efter den almindelige regel i førnævnte artikel 17, stk. 1;

hvad angår import af korn fra tredjelande, bestemmes det udtrykkeligt i art. 7 i Rådets forordning nr. 54 af 30. juni 1962 for det tilfælde, at fristen ikke er blevet overholdt, at »den afgift, der var gældende på den dag, licensbegæringen blev indleveret, tilpasses i forhold til den tærskelpris, der gælder på importdagen«;

da Kommissionen i den sjette betragtning har anført, at »det ikke desto mindre er rimeligt, at der gennemføres en særlig ordning for undtagelsestilfælde«, er anvendelsen af førnævnte art. 8 i henhold til art. 9 i Kommissionens forordning nr. 87/62 udelukket »af grunde, der i medfør af art. 8, stk. 2 og 3 i nærværende forordning kan berettige en undtagelse«;

da art. 7 i forordning nr. 54/62 imidlertid udelukkende omhandler import af korn fra tredjelande, kan dispensationsbestemmelsen i art. 9 i forordning nr. 87/62 ikke finde anvendelse, når import fra medlemsstaterne gennemføres for sent;

det bør derfor i denne sag undersøges, hvorvidt og i hvilket omfang den undtagelse for force majeure tilfælde, der i samhandelen med tredjelande er anerkendt i forordning nr. 87/62, også kan finde anvendelse i medlemsstaternes indbyrdes samhandel;

3 det fremgår af sjette og syvende betragtning til forordning nr. 87/62, at tilvejebringelsen af en særlig ordning for tilfælde af force majeure ved import af korn fra tredjelande er begrundet i billighedsbetragtninger;

det ses ikke, at en sådan begrundelse ikke kan gøre sig gældende ved import af korn fra medlemsstaterne;

tværtimod er der i Kommissionens forordning nr. 111/63 af 1. oktober 1963 (JO 1963, s. 2490), der først trådte i kraft den 1. november 1963, intet, der strider mod en analog løsning for medlemsstaternes indbyrdes samhandel af problemer, der opstod i den omhandlede periode som følge af forsinkelser, der skyldtes ekstraordinære omstændigheder;

4 selv om begrebet force majeure i tilfælde som det her foreliggende betyder, at manglende overholdelse af den i licensen fastsatte frist ikke medfører tab af retten til den forudfastsatte importafgift, er dette dog betinget af, at importens forsinkelse skyldes ekstraordinære omstændigheder og ikke forsømmelser, som ikke begås af en kyndig og påpasselig importør, enten i forbindelse med købs- eller transportkontraktens indgåelse eller i forbindelse med ansvarsoverdragelsen til fragtføreren;

5 det må derfor konkluderes, at den afgift, der i henhold til art. 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31/63 forudfastsættes ved import af majs fra en medlemsstat, fortsat skal anvendes på denne import, selv om den ikke gennemføres i den måned, der er angivet i licensbegæringen, såfremt den således indtrufne forsinkelse ikke kan henføres til importørens adfærd eller til normalt forudseelige omstændigheder men skyldes sådanne force majeure-tilfælde, som er omhandlet i art. 8, stk. 3 i forordning nr. 87/62.

Vedrørende sagsomkostningerne

6 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for EØF, som har afgivet mundtlige indlæg, kan ikke godtgøres;

da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som Finanzgericht Rheinland-Pfalz ved kendelse af 29. august 1974 har forelagt den, for ret:

Den afgift, der i henhold til art. 2, stk. 1 og 2 i Rådets forordning nr. 31/63 af 2. april 1963 forudfastsættes ved import af majs fra en medlemsstat, skal fortsat anvendes på denne import, selv om den ikke gen-

nemføres i den måned, der er angivet i licensbegæringen, såfremt den således indtrufne forsinkelse ikke kan henføres til importørens adfærd eller til normalt forudseelige omstændigheder men skyldes sådanne force majeure tilfælde, som er omhandlet i art. 8, stk. 3 i Kommissionens forordning nr. 87/62 af 25. juli 1962.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco
Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. februar 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 4. FEBRUAR 1975 [1]

Høje Ret.

Denne sag er forelagt Domstolen som en anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Rheinland-Pfalz. Den vedrører to partier majs, som sagsøgeren den 3. oktober 1963 importerede fra Frankrig til forbundsrepublikken Tyskland. De vil huske, at den fælles markedsordning for korn på daværende tidspunkt endnu ikke var blevet oprettet, men at der ifølge Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 gjaldt en overgangsordning. De vil også huske, at medlemsstaterne under denne ordning kunne opkræve afgifter ved import fra andre medlemsstater. Spørgsmålet her er, hvilket afgiftsbeløb Forbundsrepublikken kunne opkræve hos sagsøgeren for disse to importerede partier.

Spørgsmålet er opstået, fordi den kompetente tyske myndighed (Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel, der har interveneret i sagen for Finanzgericht) havde udstedt to importlicenser til sagsøgeren, hvori importafgiftssatsen var forudfastsat. På det første af disse licensdokumenter, der var dateret den 5. september 1963, var afgiftssatsen fastsat til 0,38 DM pr. 1 000 kg; på det andet, der var dateret den 13. september 1963, var den fastsat til 0. Licenserne var gyldige indtil den 31. december 1963 men med forbehold om, at de forudfastsatte afgiftssatser kun ville kunne anvendes på varer, der importeredes i september: for varer, der ville blive importeret fra oktober til december, ville importafgiften være den på importtidspunktet gældende dagligt fastsatte im-

1 — Oversat fra engelsk.